KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 16.10.1996
KOM(96) 499 endelig udg.

96/0249 (CNS)
96/0250 (CNS)

Meddelelse til Europa-Parlamentet, Rådet og
Det Europæiske Monetære Institut

Afledt ret

vedrørende indførelse af euroen og

visse bestemmelser vedrørende indførelsen af euroen

Forslag til

RÅDETS FORORDNING (EF)

om visse bestemmelser vedrørende indførelsen af euroen

Forslag til

RÅDETS FORORDNING (EF)

om indførelse af euroen

(forelagt af Kommissionen)

Afledt ret

vedrørende indførelse af euroen og

visse bestemmelser vedrørende indførelsen af euroen

(Meddelelse til Europa-Parlamentet, Rådet og
Det Europæiske Monetære Institut)

Det Europæiske Råd fastlagde i december 1995 i Madrid et scenario for indførelsen af den fælles valuta og bestemte, at det tekniske forarbejde til en rådsforordning, som skal udstikke den retlige ramme for anvendelsen af euroen, skulle være afsluttet senest ved udgangen af 1996. Det er på denne baggrund, at Kommissionen hermed fremlægger to forslag til Rådets forordninger. Vedlagte forslag til forordninger er udarbejdet i overensstemmelse med principperne for denne retlige ramme, jf. punkt 9 i referencescenariet.

Den retlige ramme er blevet defineret efter intensive drøftelser med repræsentanter for den private sektor, og Det Europæiske Monetære Institut har ligeledes bidraget med værdifuld støtte.

De drøftelser, som Kommissionens tjenestegrene har afholdt, har alle vist, at de konkrete forberedelser til overgangen til den fælles valuta inden for såvel den private som den offentlige sektor fordrer, at den retlige ramme for euroen ligger fast i god tid inden starten på tredje fase af Den Økonomiske og Monetære Union. For nogle bestemmelsers vedkommende - navnlig bestemmelserne om kontinuitet i kontraktforhold og om afrunding - kan den retlige sikkerhed, der er nødvendig for forberedelserne, kun tilvejebringes, hvis de pågældende bestemmelser vedtages og træder i kraft længe før indledningen af tredje fase.

Artikel 109 L, stk. 4, sidste punktum, der bestemmer, at der også kan vedtages "andre foranstaltninger, som er nødvendige for en hurtig indførelse af ... som fælles valuta", vil først kunne benyttes som retsgrundlag i begyndelsen af 1998, når det i henhold til artikel 109 J, stk. 4, er blevet afgjort, hvilke medlemsstater der opfylder de nødvendige betingelser for indførelse af en fælles valuta. I overensstemmelse med den aftale, der blev indgået på det uformelle ØKOFIN-møde i Dublin i september 1996, foreslår Kommissionen derfor, at de bestemmelser, for hvilke der er et hastende behov for retlig sikkerhed, baseres på traktatens artikel 235, mens de øvrige bestemmelser i den retlige ramme vedtages på grundlag af traktatens artikel 109 L, stk. 4.

Kommissionen foreslår, at der anmodes om politisk godkendelse af de to forslag til forordninger på Det Europæiske Råds samling i Dublin i december 1996.

Denne meddelelse er ledsaget af følgende to forslag til forordninger:

- Rådets forordning om indførelse af euroen (traktatens artikel 109 L, stk. 4). Formålet er at fastsætte nogle pengelovgivningsbestemmelser for medlemsstater uden dispensation. Forordningen vil træde i kraft den 1. januar 1999. Den fastsætter, at de nationale valutaer erstattes af euroen. I en overgangsperiode, der senest slutter den 31.12.2001, defineres de deltagende medlemsstaters nationale valutaer som underopdelinger af euroen. I denne periode er euroenheden og de nationale valutaenheder juridisk ligestillet. Forslaget til forordning indeholder regler for anvendelse af de nationale valutaenheder og af euroen som selvstændig enhed. Det indeholder også regler om sedler og mønter denomineret i euro, som sættes i omløb senest den 31.12.2001.

  Ifølge traktatens artikel 109 L, stk. 4, skal Den Europæiske Centralbank høres, men denne høring kan ifølge traktatens artikel 109 F, stk. 8, erstattes af en høring af Det Europæiske Monetære Institut. Der er ikke formelt krav om en høring af Europa-Parlamentet, men den vil i høj grad være ønskværdig.

- Rådets forordning om visse bestemmelser vedrørende indførelsen af euroen (traktatens artikel 235). Formålet med denne forordning er at fastsætte de bestemmelser vedrørende indførelsen af euroen, som der er et hastende behov for af hensyn til den retlige sikkerhed. I dette forslag til forordning bekræftes det, at indførelsen af euroen ikke vil påvirke kontinuiteten i kontraktforhold eller andre retlige instrumenter. Desuden bekræftes det, at pr. 1.1.1999 bliver en ecu i form af en kurv af valutaer til en euro. Endelig indeholder forslaget til forordning bestemmelser om den grad af nøjagtighed, hvormed omregningskurserne vil blive fastsat den 1. januar 1999, og det indeholder regler for afrunding ved omregninger mellem euroen og de nationale valutaenheder.

  Europa-Parlamentet vil blive hørt i overensstemmelse med traktatens artikel 235. Det Europæiske Monetære Institut vil blive hørt i overensstemmelse med traktatens artikel 109 F, stk. 6.

BEGRUNDELSE

1. INDLEDNING - GENERELLE BETRAGTNINGER

Hovedformålene **med forslagene**

Nu hvor ØMU-forberedelserne er nået til de praktiske spørgsmål, stiller de økonomiske beslutningstagere i stigende grad krav om, at der tilvejebringes komplet retlig sikkerhed med hensyn til euroens brug i god tid inden indledningen af ØMU's tredje fase.

På sit møde i december 1995 i Madrid anerkendte Det Europæiske Råd dette behov for retlig sikkerhed og fastlagde et referencescenario for overgangen til den fælles valuta. Desuden bestemte det, at en rådsforordning, hvortil det tekniske forarbejde skal være afsluttet senest ved udgangen af 1996, vil træde i kraft den 1. januar 1999 og udstikke den retlige ramme for anvendelsen af euroen. Det Europæiske Råd bekræftede også princippet om kontinuitet i kontraktforhold, og at udskiftningen af henvisninger til ecu-kurven med henvisninger til euroen vil foregå til en 1 til 1-kurs.

Kommissionen imødekommer behovet for retlig sikkerhed ved at foreslå bestemmelser, der kan danne den retlige ramme for anvendelsen af euroen.

De pågældende bestemmelser er indeholdt i to særskilte forslag til forordninger af følgende årsag:

Artikel 109 L, stk. 4, sidste punktum, bestemmer, at der også kan vedtages "andre foranstaltninger, som er nødvendige for en hurtig indførelse af ... som fælles valuta". Denne artikel vil imidlertid først kunne benyttes som retsgrundlag i begyndelsen af 1998, når det i henhold til artikel 109 J, stk. 4, er blevet afgjort, hvilke medlemsstater der opfylder de nødvendige betingelser for indførelse af en fælles valuta. Derfor er de bestemmelser, for hvilke der er et hastende behov for retlig sikkerhed, og som derfor må vedtages i den nærmeste fremtid, baseret på traktatens artikel 235. De øvrige bestemmelser, som definerer de deltagende medlemsstaters pengelovgivning, er baseret på traktatens artikel 109 L, stk. 4. Ved allerede at fremsætte forslag til disse bestemmelser nu åbner Kommissionen mulighed for en politisk aftale om bestemmelserne, således at deres formelle vedtagelse i 1998 vil være en ren formalitet.

Formålene med forslaget til Rådets forordning om visse bestemmelser vedrørende indførelsen af euroen er følgende:

- at bekræfte, at henvisninger til ecu i kontrakter og andre retlige instrumenter pr. 1. januar 1999 erstattes af henvisninger til euroen i et 1 til 1-forhold

- at bekræfte videreførelsen af kontrakter, der er denomineret i nationale valutaer eller ecu, og som rækker længere end 1. januar 1999

- at bestemme den grad af nøjagtighed, hvormed omregningskurserne vil blive uigenkaldeligt fastsat den 1. januar 1999

- at fastsætte nogle afrundingsregler.

Med dette forslag til forordning indføres navnet "euro" desuden i EF-lovgivningen. I henvisningerne refereres der til Det Europæiske Råds beslutning vedrørende dette navn.

Der kan især peges på følgende konsekvenser af forslaget til forordning:

- markederne får bekræftet og forsikres om, at kontrakter ikke vil blive påvirket af euroens indførelse

- de rettigheder og forpligtelser, der følger af kontrakter denomineret i kurv-ecuen, slås fast

- det tekniske forberedelsesarbejde forbundet med overgangen til euroen, navnlig på det informationsteknologiske område, gøres lettere.

Forslaget til forordning om indførelse af euroen tjener følgende hovedformål:

- at bestemme tidsplanen for tilendebringelse af overgangen til euroen

- at erstatte de nationale valutaer med euroen fra den 1. januar 1999

- at fastsætte en juridisk bindende ligestilling mellem euroen og de nationale valutaenheder i den periode, hvor der endnu ikke er sat euro-sedler og euro-mønter i omløb

- at sikre, at private økonomiske beslutningstagere frit vil kunne anvende euroen i denne overgangsperiode, men at de samtidig ikke skal være forpligtet til at gøre det

- at fastsætte regler for indførelsen og beskyttelsen af pengesedler og mønter.

Dette forslag til forordning giver også de økonomiske beslutningstagere større sikkerhed for følgende:

- tidsplanen for tilendebringelse af overgangen

- mulighederne for anvendelse af euroen i overgangsperioden som både en selvstændig enhed og i form af nationale valutaenheder

- udskiftningen af nationale sedler og mønter med sedler og mønter denomineret i euro ved udgangen af overgangsperioden.

2. BEMÆRKNINGER TIL ARTIKLERNE I RÅDETS FORORDNING AF [...] OM VISSE BESTEMMELSER VEDRØRENDE INDFØRELSEN AF EUROEN

Artikel 1

Denne artikel indeholder definitioner af forskellige udtryk, der anvendes i dette forslag til forordning.

Udtrykket "retslige instrumenter" dækker alle instrumenter, som er af retlig relevans, og hvori der henvises til valutaer, valutaenheder eller beløb i valutaenheder. Det omfatter også udtrykkeligt betalingsinstrumenter, som ikke er pengesedler og mønter, herunder checks.

Udtrykket "nationale valutaenheder" definerer de valutaenheder i medlemsstaterne uden dispensation, som stadig er i brug i overgangsperioden.

Omregningskurserne kan først vedtages den 1.1.1999, jf. traktatens artikel 109 L, stk. 4, første punktum (se artikel 4).

Artikel 2

Denne artikel er af deklaratorisk karakter. Den bekræfter, at henvisninger til ecuen som en valutakurv, jf. traktatens artikel 109 G, og som defineret i Rådets forordning (EF) nr. 3320/94, erstattes af henvisninger til euroen i forholdet 1:1.

Denne definition anvendes utvetydigt i EF-lovgivningen. Med hensyn til brugen af ecu inden for privatretten forudsættes det, at kontrakter hvori der anvendes ecu, uden at den er klart defineret, skal antages at henvise til ecuen som defineret i EF-retten. Det kan roligt antages, at i de fleste tilfælde havde parterne i ecu-kontrakter til hensigt at henvise til den officielle ecu, selv om dette ikke altid afspejledes tydeligt i den enkelte kontrakts ordlyd. Dette princip om antagelsen ligger på linje med Kommissionens henstilling 94/284/EF om den retlige behandling af ecuen og kontrakter i ecu med henblik på indførelsen af den fælles europæiske valuta. En sådan formodning respekterer fuldt ud kontraktfriheden, idet den tillader kontraktparterne at aftale noget andet, hvorved formodningen bortfalder.

I denne artikel benyttes navnet "euro" for den fælles valuta. Betragtningerne indeholder en henvisning til den beslutning om navnet, der blev truffet af Det Europæiske Råd i Madrid.

I stk. 2 ophæves Rådets forordning (EF) nr. 3320/94. Som følge af traktatens bestemmelser, herunder især artikel 109 G og 109 L, stk. 4, ville denne forordning under alle omstændigheder blive ugyldig ved indledningen af tredje fase.

Artikel 3

Denne artikel tjener til at bekræfte kontinuiteten i retslige instrumenter, bl.a. kontrakter. Den tjener kun et deklaratorisk formål. Da ØMU hverken kan betegnes som en uforudseelig begivenhed eller som en alvorlig forstyrrelse af de bestående forhold, berettiger indførelsen af euroen ikke, at der henvises til princippet om skuffede forventninger eller "Wegfall der Geschäftsgrundlage", "théorie de l'imprévision" eller principper med tilsvarende virkning. Princippet om kontinuitet blev allerede understreget af Det Europæiske Råd i Madrid i forbindelse med scenariet for overgangen.

"Betingelserne i et retligt instrument" omfatter navnlig rentesatser i finansielle kontrakter, men også alle andre betingelser.

Bestemmelsen gælder for kontrakter, der lyder på de deltagende medlemsstaters valutaer og på ecu, uanset om de er indgået efter lovgivningen i deltagende eller ikke-deltagende medlemsstater.

Der henvises i artiklen til "indførelsen af euroen", et udtryk der anvendes i traktatens artikel 109 L, stk. 4; det er bredere end "erstatning". Udtrykket indebærer, at henvisninger til ecuen som angivet i artikel 2 i denne forordning, erstattes af henvisninger til euroen.

Sidste punktum bekræfter, at det almindeligt anerkendte princip om kontraktfrihed bevares.

Artikel 4

I denne artikel fastsættes der regler for omregningskurserne. Ifølge første punktum i artikel 109 L, stk. 4, kan selve kurserne først vedtages den 1.1.1999.

Stk. 1 giver vished med hensyn til hvilken kategori af kurser, der skal fastsættes, og med hensyn til antallet af betydende cifre; sidstnævnte udtryk indebærer, at en kurs - regnet fra venstre og begyndende med det første tal, der ikke er nul - har seks cifre (må ikke forveksles med antallet af decimaler). Rådet forpligter sig til at fastsætte kurserne med denne grad af nøjagtighed. Valget af seks betydende cifre følger normerne i EMS.

For at undgå unøjagtigheder i omregningerne omfatter den uigenkaldelige kursfastsættelse kun omregningskursen mellem euroen og de nationale valutaenheder. De bilaterale kurser mellem de nationale valutaenheder vil fremgå af disse omregningskurser.

Det fastsættes i stk. 2, at omregningskurserne ikke må afrundes, når der foretages omregninger.

Stk. 3 forbyder brugen af omvendte kurser, fordi dette ville indebære afrunding af kurserne og kunne medføre store unøjagtigheder som følge af multiplikatoreffekten af afrundingen, navnlig hvis det drejer sig om store valutabeløb.

Stk. 4 indeholder en bindende algoritme for omregninger mellem nationale valutaenheder, idet disse bilaterale kurser ifølge definitionen af "omregningskurser" i artikel 1 ikke vil blive defineret direkte.

Artikel 5

I denne artikel defineres en række afrundingsregler for omregninger af pengebeløb mellem euro og nationale valutaenheder samt mellem nationale valutaenheder. Pengebeløb i euro skal altid afrundes til nærmeste cent. Pengebeløb i nationale valutaenheder afrundes til nærmeste underenhed eller til nærmeste enhed af den nationale valutaenhed. National praksis respekteres. Denne fleksibilitet giver blandt andet mulighed for, at man i visse lande kan fortsætte en praksis, hvorefter pengebeløb afrundes til andre enheder end dem, der henvises til i artiklen (f.eks. hvor beløb afrundes til et multiplum af valutaenheden).

Artikel 6

I denne artikel fastlægges ikrafttrædelsesdatoen. Forordningen træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i De Europæiske Fællesskabers Tidende. Artikel 2 får først virkning pr. 1. januar 1999.

3. BEMÆRKNINGER TIL ARTIKLERNE I RÅDETS FORORDNING OM INDFØRELSE AF EUROEN

Artikel 1

I artikel 1 defineres udtrykkene "deltagende medlemsstater", "retlige instrumenter", "omregningskurser", "euroenhed", "nationale valutaenheder", "overgangsperiode" og "regulerede markeder".

Udtrykket "deltagende medlemsstater" benyttes til at beskrive medlemsstaterne uden dispensation. Selv om antagelsen er, at alle EU-medlemsstaterne i princippet deltager i tredje fase af ØMU, om end underlagt forskellige regler, benyttes udtrykket "deltagende medlemsstater" for at lette forståelsen af forordningsudkastet. Opregningen af de deltagende medlemsstater letter anerkendelsen af "lex monetae" i tredjelande.

Udtrykket "retlige instrumenter" betegner i denne sammenhæng alle instrumenter, der har retlig relevans, og som henviser til valutaer, valutaenheder eller beløb i valutaenheder. Det omfatter navnlig alle former for aftaler, hvad enten der er tale om skriftlige eller mundtlige aftaler, stiltiende aftaler eller aftaler, der kan udelades af parternes adfærd.

I henhold til traktatens artikel 109 L, stk. 4, kan omregningskurserne først fastlægges pr. 1.1.1999. Reglerne for fastlæggelse af omregningskurserne fastsættes i Rådets forordning [...] om visse bestemmelser vedrørende indførelsen af euroen. For at undgå afrundingsproblemer vil der kun blive fastlagt omregningskurser for 1 euro i forhold til hver enkelt af medlemsstaternes nationale valutaer. De bilaterale kurser må udledes af eurokurserne; ovennævnte rådsforordning indeholder en bindende algoritme til dette formål. Der vil ikke blive fastlagt nogen omvendte kurser for værdien af 1 enhed af de nationale valutaer i forhold til euroen.

I overgangsperioden vil der være flere enheder af euroen som valuta i de deltagende medlemsstater, nemlig "euroenheden" og de "nationale valutaenheder". Udtrykket "euroenhed" benyttes til at skelne mellem decimalangivelser af euroen udtrykt i enheder af euroen selv og ikke-decimalangivelser af euroen udtrykt i enheder af den nationale valuta. Udtrykket "nationale valutaenheder" benyttes til at beskrive de deltagende medlemsstaters valutaer, der var selvstændige valutaer, indtil de blev afløst af euroen.

Tidspunktet for overgangsperiodens udløb vil blive fastlagt senere.

Definitionen af "regulerede markeder" henviser til direktiv 93/22/EØF om investeringsservice i forbindelse med værdipapirer. Den omfatter markeder for regelmæssig handel med samt clearing og afregning af omsættelige værdipapirer, andele i kollektive investeringsselskaber, pengemarkedsinstrumenter, finansielle futures, fremtidige renteaftaler (FRA-kontrakter), swaps, optioner på finansielle instrumenter og betalingsinstrumenter.

Artikel 2

Ved første punktum og i kombination med artikel 17 indføres euroen pr. 1. januar 1999 som valuta i de deltagende medlemsstater. Henvisningen til medlemsstaterne (og ikke til Den Monetære Union) tjener til at præcisere, at euroen er valutaen i hver enkelt medlemsstat. Dette skulle medvirke til at undgå usikkerhed omkring kontinuiteten i kontraktforhold, specielt i international sammenhæng.

Der skelnes mellem valutaens navn (euro) og den regningsenhed (1 euro), som alle valutabeløb skal måles i. Som aftalt på det uformelle ØKOFIN-møde i Verona i april 1996 inddeles euroen i 100 "cent". Som det præciseres i betragtningerne, er det ikke meningen, at definitionen af "cent" skal forhindre brug af varianter af dette navn i almindelig brug, når blot der ikke rejses tvivl om princippet om, at navnet på den fælles valuta og dens underenheder kun må fastlægges på EF-plan.

Artikel 3

Ved at fastsætte, at euroen træder i stedet for de hidtidige nationale valutaer til omregningskurserne, cementerer denne artikel den "faste relation" mellem hver af de hidtidige valutaer og den nye valuta. Den sikrer derved kontinuitet i kontraktforhold og andre retlige instrumenter i overensstemmelse med nominalismeprincippet. Erstatningen af de hidtidige nationale valutaer i de deltagende medlemsstater finder sted den 1. januar 1999. Overgangsbestemmelserne om de nationale valutaenheders status og brug påvirker ikke denne erstatning i retlig forstand.

Artikel 4

Denne artikel fastsætter regningsenheden for ESCB, som hverken er angivet i traktaten eller ESCB-protokollen.

Det skal bemærkes, at denne bestemmelse - fordi den først træder i kraft den 1. januar 1999 - ikke fastsætter regningsenheden for perioden fra oprettelsen af ECB til starten på tredje fase. Hvis det blev besluttet at benytte ecu-kurven, som er regningsenheden for Det Europæiske Monetære Institut, vil dette forordningsudkast sikre, at regningsenheden bliver euroen fra og med 1.1.1999; denne artikel vil i så fald være deklaratorisk.

Artikel 5

Artikel 5 begrænser artikel 6-9 til kun at gælde i overgangsperioden.

Artikel 6

Artikel 6 introducerer begrebet national valutaenhed, som defineres i artikel 1. Ved første punktum i stk. 1 indføres der midlertidigt yderligere opdelinger af den fælles valutaenhed, euroen (ud over opdelingen i artikel 2, som er permanent). Ved dette punktum gør EF-lovgiverne brug af deres beføjelse til at indføre lige så mange opdelinger af den fælles

valuta, de måtte ønske, i de værdier af den fælles valutaenhed, de måtte ønske, og under det navn, de måtte ønske. Dette kan indebære omregningsfaktorer, der er lavere end 1. De nationale underopdelinger forbliver i kraft.

Artiklen åbner mulighed for ikke blot at anvende den fælles valuta under dens eget navn, men også med de hidtidige nationale valutaers denomineringer og enheder, som bliver angivelser af euroen.

Tredje punktum sikrer, at de bestemmelser i den nationale pengelovgivning, der er forenelige med denne forordning, fortsat er gældende i overgangsperioden. Dette gælder primært bestemmelser, der vedrører pengesedler og mønter.

Stk. 2 præciserer, at det ikke har nogen betydning for retsvirkningen af et retligt instrument, om der heri henvises til den nationale valutaenhed eller euroenheden. I kraft af denne bestemmelse har aftaler lige stor retsvirkning, hvad enten de er denomineret i euroenheden eller de nationale valutaenheder.

Det samme gælder lovgivningsbestemmelser og andre retlige instrumenter.

Artikel 7

Denne artikel gælder udelukkende for retlige instrumenter, der er oprettet inden 1.1.1999. Hvis denne bestemmelse ikke fandtes, ville det f.eks. være usikkert, om en fordring i en national valuta pr. 31.12.1998 den 1.1.1999 skulle betragtes som en eurofordring udtrykt i euroenheden selv eller en eurofordring udtrykt i den pågældende nationale valutaenhed.

Ifølge denne artikel bliver en kontrakt, der indebærer en forpligtelse til at betale f.eks. 100 FRF, pr. 1.1.1999 til en forpligtelse til at betale det tilsvarende beløb i euro (dette følger af artikel 3), men denomineret i 100 FRF, som vil være en underenhed af euroen. Det er først efter overgangsperiodens udløb, at henvisninger i retlige instrumenter til nationale valutaenheder i kraft af artikel 14 skal læses som henvisninger til euroenheden (og derved som forpligtelser, der skal opfyldes i euroenheden).

Artiklen bibeholder status quo i valutaangivelser; den forhindrer ikke parterne i en kontrakt i at aftale at ændre valutaangivelsen i kontrakten eller lovgiverne i at ændre valutaangivelsen i en lov. Den har heller ingen standstill-effekt på lovgivningen generelt.

Artikel 8

Denne artikel afspejler en afbalancering mellem princippet om "ingen tvang" og princippet om "intet forbud", som dette er fastsat i referencescenariet, der blev fastlagt på Det Europæiske Råds møde i Madrid. Første punktum fastslår, at valutaangivelsen i et retligt instrument - hvad enten den er euroenheden eller den nationale valutaenhed - skal respekteres. Den sikrer, at den valutaenhed, der er fastsat i det relevante retlige instrument (f.eks. en kontrakt eller en lov), er den valutaenhed, der skal benyttes ved udførelsen af alle handlinger (opgørelser, fakturaer, betalinger osv.), der skal udføres i henhold til det pågældende retlige instrument. Derved sikrer stk. 1, at de økonomiske agenter uanset

bestemmelserne i de efterfølgende stykker kun skal benytte den enhed - enten euroen eller den nationale valuta - som de har aftalt at benytte.

Tilsvarende sikrer stk. 1, at love, der fastsætter brug af en bestemt enhed, f.eks. i forbindelse med offentliggørelse af regnskaber, anvendes med den valutaangivelse, der står angivet i dem.

Stk. 1 forhindrer naturligvis ikke en debitor i at indfri en gæld denomineret i euroenheden - medmindre der eksplicit er aftalt betaling i andet end rede penge - ved at betale med sedler eller mønter denomineret i den nationale valutaenhed, der er lovligt betalingsmiddel i det land, hvor gælden indfries.

Stk. 2 overlader det til aftaleparter at aftale brug af en anden valutaangivelse end den, der benyttes i det retlige instrument, der ligger til grund for deres kontraktforhold.

Stk. 3 har til formål at øge ombytteligheden mellem euroen og de nationale valutaenheder i forbindelse med betalinger, der sker ved kreditering af en konto. Det giver debitor valgmuligheden mellem at indfri sin gæld i euroenheden eller den nationale valutaenhed, der er fastsat i kontrakten. Bestemmelsen præciserer endvidere, at en bank, der modtager en betaling på en eurokonto, har ret til at foretage den fornødne omveksling for at kunne kreditere en konto i den pågældende nationale valutaenhed og omvendt uden beløbsmodtagerens samtykke. Bestemmelsen gælder kun for indenlandske betalinger i euroen eller den pågældende nationale valutaenhed.

Stk. 4 giver medlemsstaterne mulighed for at træffe foranstaltninger til at øge brugen af euroenheden i to specifikke tilfælde, selv om foranstaltningerne forpligter bestemte økonomiske agenter at benytte euroenheden. Første led dækker offentlig og privat gæld. Bestemmelsen gælder ikke for ikke-sikret gæld, f.eks. bankkonti, lån osv. Andet led dækker de regulerede markeder, der er defineret i artikel 1.

I kraft af stk. 5 er listen over undtagelser fra princippet om ingen tvang endelig. Ordlyden er hentet fra stk. 12 i referencescenariet som vedtaget af Det Europæiske Råd i Madrid, hvor det hedder, at "tidsrammen (for almindelig brug af euroen i transaktioner inden for den offentlige sektor) vil blive fastsat i EF-lovgivningen, idet den enkelte medlemsstat eventuelt vil kunne udøve et vist skøn".

Stk. 6 bekræfter for lovbestemmelser om netting osv., at euroenheden og de nationale valutaenheder skal betragtes som én og samme valutaenhed.

Artikel 9

Denne artikel bekræfter, at de nationale sedler og mønter bliver ved med at være lovlige betalingsmidler i overgangsperioden. Deres status som lovligt betalingsmiddel gælder for det område, hvor de var lovligt betalingsmiddel inden starten på tredje fase. Denne status ophører senest seks måneder efter overgangsperiodens udløb (se artikel 15).

Artikel 10

Denne artikel afspejler bestemmelserne i traktatens artikel 105 A. Udtrykket "sætte i omløb" foregriber ikke beslutningen om, hvem der skal udstede sedlerne (ECB eller de nationale centralbanker). Eurosedlerne er i modsætning til de nationale pengesedler de eneste, der er lovlige betalingsmidler i alle deltagende medlemsstater.

Artikel 11

Denne artikel omhandler reglerne for mønter. Eftersom traktaten ikke siger noget om mønternes status som lovligt betalingsmiddel, giver denne artikel dem denne status. Grænsen for mønters frigørende virkning sættes til 50 mønter uanset de enkelte mønters pålydende værdi. Artiklen behandler ikke spørgsmålet om medlemsstaternes rettigheder til at udstede mønter i numismatisk øjemed eller erindringsmønter.

Artikel 12

Denne artikel fastsætter bestemmelser om beskyttelse af sedlerne og mønterne mod efterligning og forfalskning. Bestemmelsen fastsætter ikke direkte nogen standarder, men forpligter medlemsstaterne til at træffe passende sanktioner. Dette udelukker ikke, at der kan tages fælles skridt i fremtiden, enten under EU's første eller tredje søjle.

Artikel 13

Denne artikel opregner de bestemmelser, der først gælder fra overgangsperiodens udløb, enten i et begrænset tidsrum eller ubegrænset.

Artikel 14

Ved overgangsperiodens udløb ophører de nationale valutaenheder med at eksistere. Artikel bekræfter, at fra og med denne dato skal henvisninger til disse valutaenheder i retlige instrumenter, der foreligger ved overgangsperiodens udløb, læses som henvisninger til euroenheden. Dette følger af artikel 2 og 3. Artiklen tydeliggør, at en fysisk "redenominering" i form af en omskrivning af retlige instrumenter, der fortsat henviser til de hidtidige nationale valutaenheder, ikke er nødvendig for, at de er gyldige. Der kan dog være andre grunde til, at det kan være ønskeligt og i nogle tilfælde endog nødvendigt med en fysisk redenominering. Henvisninger til de nationale valutaenheder i love osv. skal formelt tilpasses af de nationale lovgivere inden for et rimeligt tidsrum.

Efter overgangsperioden kan de hidtidige nationale valutaenheder ikke længere gyldigt anvendes i forbindelse med oprettelse af kontrakter osv., fordi en henvisning til en tidligere national valutaenhed i en ny kontrakt ville være en henvisning til et udtryk, der ikke længere anerkendes i pengelovgivningen.

Artikel 15

Denne artikel har til formål at lette ombytningen af de gamle sedler og mønter med de nye ved overgangsperiodens udløb. De nationale sedler og mønter må fortsat være i omløb som lovligt betalingsmiddel i op til seks måneder efter overgangsperiodens udløb. Af fleksibilitetshensyn har medlemsstaterne lov til at nedsætte denne frist alt efter, hvor hurtigt ombytningen kan gennemføres på deres område.

Artikel 16

Denne artikel giver medlemsstaterne beføjelse til at afgøre, i hvor lang tid efter overgangsperiodens udløb de fortsat vil omveksle pengesedler og mønter i den nationale valutaenhed, de selv har udstedt. Denne periode kan variere alt efter de nationale regler og den nationale praksis. Medlemsstaterne kan vælge at omveksle pengesedler og mønter i de nationale valutaenheder i ubegrænset tid.

Forslag til Rådets forordning om visse bestemmelser vedrørende indførelsen af euroen

(FORELAGT AF KOMMISSIONEN)

Forslag til Rådets forordning [...] om visse bestemmelser vedrørende indførelsen af euroen

96/0249 (CNS)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 235,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Monetære Institut, og

ud fra følgende betragtninger:

1) Det Europæiske Råd bekræftede på mødet i Madrid den 15.-16. december 1995, at tredje fase af Den Økonomiske og Monetære Union indledes den 1.1.1999 som fastsat i traktatens artikel 109 J, stk. 4; de medlemsstater, der indfører euroen som fælles valuta, er i overensstemmelse med traktatens artikel 109 K medlemsstaterne uden dispensation;

2) det er ligeledes vedtaget, at navnet på den europæiske valuta skal være "euro"; det specifikke navn "euro" anvendes i stedet for det generiske udtryk "ecu", der i traktaten benyttes til at henvise til den europæiske valutaenhed; euroen som valuta i medlemsstaterne uden dispensation opdeles i et hundrede underenheder med navnet "cent";

3) så snart medlemsstaterne uden dispensation er kendt, skal der ifølge traktatens artikel 109 L, stk. 4, tredje punktum, vedtages en rådsforordning, hvori de retlige rammer for brugen af euroen fastlægges; på datoen for indledningen af tredje fase vedtager Rådet i overensstemmelse med traktatens artikel 109 L, stk. 4, første punktum, de uigenkaldeligt fastlåste omregningskurser;

4) for at fællesmarkedet kan fungere gnidningsløst og overgangen til den fælles valuta foregå uden problemer er det påkrævet, at markedsdeltagerne i alle medlemsstater får retssikkerhed med hensyn til en række bestemmelser angående indførelsen af euroen i god tid før indledningen af tredje fase;

5) artikel 109 L, stk. 4, tredje punktum, som tillader Rådet, der træffer afgørelse med enstemmighed blandt medlemsstaterne uden dispensation, at træffe "andre foranstaltninger, som er nødvendige for en hurtig indførelse af ... fælles valuta", gælder kun som retsgrundlag, når det efter artikel 109 J, stk. 4, er afgjort, hvilke medlemsstater der opfylder de nødvendige betingelser for indførelse af den fælles valuta; det er derfor nødvendigt at anvende artikel 235 som retsgrundlag for bestemmelser på de områder, hvor der er et presserende behov for retssikkerhed;

6) ecuen som angivet i traktatens artikel 109 G, og som defineret i Rådets forordning (EF) nr. 3320/94[1] ophører med at være defineret som en valutakurv pr. 1. januar 1999, og euroen bliver en selvstændig valuta; Rådets beslutning om vedtagelsen af omregningskurserne ændrer ikke i sig selv ecuens værdi udadtil; dette betyder, at én ecu i dens egenskab af en valutakurv bliver én euro; Rådets forordning (EF) nr. 3320/94 bliver derfor overflødig og bør ophæves; når der inden for privatretten henvises til ecu i retlige instrumenter, formodes parterne at have aftalt at henvise til ecuen som angivet i traktatens artikel 109 G, og som defineret i Rådets forordning (EF) nr. 3320/94; bestemmelserne om kontinuitet bør træde i kraft hurtigst muligt, hvis de skal opfylde deres mål, nemlig at give markederne retssikkerhed;

7) det er et almindeligt anerkendt retsprincip, at kontinuiteten i retlige instrumenter ikke påvirkes af indførelsen af en ny valuta; princippet om kontraktfrihed skal respekteres; for at øge retssikkerheden og skabe større retlig klarhed bør det udtrykkelig bekræftes, at princippet om kontinuitet i retlige instrumenter, herunder især kontrakter, gælder mellem de tidligere nationale valutaer og euroen samt mellem ecuen som angivet i traktatens artikel 109 G, og som defineret i Rådets forordning (EF) nr. 3320/94 og euroen; dette indebærer især, at i tilfælde af fast forrentede instrumenter ændrer indførelsen af euroen ikke den nominelle rente, debitor skal betale;

8) det forhold, at princippet om kontinuitet udtrykkelig bekræftes, vil ligeledes bidrage til, at princippet om kontinuitet i kontrakten anerkendes i tredjelandes jurisdiktion;

9) udtrykket "aftale", der anvendes ved definitionen af retlige instrumenter, skal anses for bl.a. at omfatte skriftlige og mundtlige aftaler, stiltiende aftaler og aftaler, der kan udledes af parternes adfærd;

10) Rådet vedtager i overensstemmelse med traktatens artikel 109 L, stk. 4, første punktum, omregningskurserne for euroen udtrykt i hver af de nationale valutaer i medlemsstaterne uden dispensation; disse omregningskurser anvendes ved enhver omregning mellem euroen og de nationale valutaenheder eller mellem de nationale valutaenheder; ved omregning mellem nationale valutaenheder anvendes der en fast algoritme;

11) indførelsen af euroen forudsætter afrunding af pengebeløb; det er vigtigt at angive afrundingsreglerne på et tidligt tidspunkt, således at der bliver mulighed for en rimelig forberedelse og en jævn overgang til Den Økonomiske og Monetære Union;

12) for at opnå en høj grad af nøjagtighed i omregningerne bør omregningskurserne fastsættes med seks betydende cifre; en kurs med seks betydende cifre betyder en kurs, som - regnet fra venstre og begyndende med det første tal, der ikke er nul - har seks cifre;

13) ifølge traktatens artikel 109 F, stk. 6, skal EMI høres om ethvert forslag til fællesskabsretsakt inden for dets kompetenceområde -

---

[1] Rådets forordning (EF) nr. 3320/94 af 22. december 1994 om kodificering af den bestående fællesskabslovgivning vedrørende definitionen af ecuen efter ikrafttrædelsen af traktaten om Den Europæiske Union (EFT nr. L 350 af 31.12.1994, s. 27).

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

I denne forordning forstås ved:

- "retlige instrumenter" lovbestemmelser, administrative retsakter, retsafgørelser, aftaler, ensidige retshandlinger, betalingsmidler bortset fra pengesedler og mønter samt andre retligt bindende instrumenter

- "omregningskurser" de uigenkaldeligt fastlåste omregningskurser, der vedtages af Rådet i henhold til traktatens artikel 109 L, stk. 4, første punktum

- "nationale valutaenheder" enhederne af valutaerne i medlemsstater uden dispensation, således som disse enheder er defineret i deres respektive pengelovgivning dagen før indledningen af tredje fase

- "euroenhed" enheden i den fælles valuta som vedtaget af medlemsstaterne uden dispensation den 1.1.1999.

Artikel 2

1) Pr. 1.1.1999 erstattes enhver henvisning i et retligt instrument til ecuen, som angivet i traktatens artikel 109 G og som defineret i Rådets forordning (EF) nr. 3320/94, af en henvisning til euroen i forholdet 1 euro:1 ecu. Henvisninger i et retligt instrument til ecuen uden en sådan definition skal antages at være henvisninger til ecuen som angivet i traktatens artikel 109 G og som defineret i Rådets forordning (EF) nr. 3320/94.

2) Rådets forordning (EF) nr. 3320/94 ophæves pr. 1.1.1999.

Artikel 3

Indførelsen af euroen ændrer ikke betingelserne i et retligt instrument, fritager ikke for opfyldelse af betingelserne i et retligt instrument og giver ikke en af parterne ret til ensidigt at ændre eller bringe et retligt instrument til ophør. Denne bestemmelse gælder med forbehold af parternes eventuelle aftaler.

Artikel 4

1) Omregningskurserne vedtages som en euro udtrykt i hver af de nationale valutaer i medlemsstaterne uden dispensation. De vedtages med seks betydende cifre.

2) Omregningskurserne afrundes eller afkortes ikke, når der foretages omregninger.

3) Omregningskurserne anvendes til omregninger begge veje mellem euroenheden og de nationale valutaenheder. Der anvendes ikke omvendte kurser afledt af omregningskurserne.

4) Pengebeløb, der skal omregnes fra den ene nationale valutaenhed til den anden, omregnes først til et pengebeløb udtrykt i euroenheden, afrundet til mindst tre decimaler, og omregnes derefter til den anden nationale valutaenhed.

Artikel 5

Pengebeløb, der skal betales eller gøres op, når der foretages en afrunding efter en omregning til euroenheden i henhold til artikel 4, afrundes opad eller nedad til nærmeste cent. Pengebeløb, der omregnes til en national valutaenhed, afregnes opad eller nedad til nærmeste underenhed, eller i tilfælde af, at der ikke findes en underenhed, til nærmeste enhed, eller i henhold til national praksis til et multiplum eller en brøkdel af den nationale valutaenheds underenhed eller enhed. Hvis anvendelsen af omregningskursen giver et resultat, der ligger nøjagtig i midten, afrundes beløbet opad.

Artikel 6

Denne forordning træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

FORSLAG TIL

RÅDETS FORORDNING

OM INDFØRELSE AF EUROEN

(FORELAGT AF KOMMISSIONEN)

Forslag til
Rådets forordning [ ]
om indførelse af euroen

96/0250 (CNS)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 109 L, stk. 4, tredje punktum,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet, og

ud fra følgende betragtninger:

1) Denne forordning fastsætter pengelovgivningsbestemmelser for de medlemsstater, der har vedtaget at indføre euroen; der er allerede blevet fastsat bestemmelser om kontinuitet i kontraktforhold, udskiftning af henvisninger til ecuen i retlige instrumenter med henvisninger til euroen og afrunding i Rådets forordning [...]; det skal om nødvendigt overvejes at træffe foranstaltninger inden for andre lovområder, f.eks. om dobbelt prismærkning og omvekslingsgebyrer;

2) Det Europæiske Råd besluttede på mødet i Madrid den 15. og 16. december 1995, at den europæiske valutas navn skal være "euro"; det specifikke navn "euro" skal anvendes i stedet for den generiske betegnelse "ecu", som i traktaten anvendes om den europæiske valutaenhed; euroen skal som valuta for medlemsstaterne uden dispensation opdeles i et hundrede underenheder med navnet "cent"; definitionen af navnet "cent" forhindrer ikke brug af varianter af denne betegnelse i almindelig brug i medlemsstaterne;

3) Rådet træffer efter fremgangsmåden i traktatens artikel 109 L, stk. 4, tredje punktum, de foranstaltninger, som er nødvendige for en hurtig indførelse af euroen ud over dem, der indebærer fastlæggelse af omregningskurserne;

4) i alle tilfælde, hvor en medlemsstat i medfør af traktatens artikel 109 K, stk. 2, bliver en medlemsstat uden dispensation, træffer Rådet i henhold til traktatens artikel 109 L, stk. 5, de andre foranstaltninger, som er nødvendige for indførelse af euroen som fælles valuta i den pågældende medlemsstat;

5) i henhold til traktatens artikel 109 L, stk. 4, vedtager Rådet på datoen for indledning af tredje fase de omregningskurser, til hvilke de deltagende medlemsstaters valutaer fastlåses uigenkaldeligt, og til hvilken uigenkaldeligt fastlåst kurs euroen træder i stedet for disse valutaer;

6) eftersom der hverken er nogen kursrisiko mellem euroenheden og de nationale valutaenheder eller mellem de nationale valutaenheder indbyrdes, skal lovbestemmelserne fortolkes i lyset heraf;

7) udtrykket "aftale", der anvendes ved definitionen af retlige instrumenter, skal anses for bl.a. at omfatte skriftlige og mundtlige aftaler, stiltiende aftaler og aftaler, der kan udledes af parternes adfærd;

8) for at forberede en problemfri overgang til euroen er det nødvendigt med en overgangsperiode mellem erstatningen af de deltagende medlemsstaters valutaer med euroen og indførelsen af europengesedler og -mønter; i denne periode vil de nationale valutaenheder blive defineret som underopdelinger af euroen; der etableres derved retlig ækvivalens mellem euroenheden og de nationale valutaenheder;

9) euroen skal være regningsenheden for Den Europæiske Centralbank (ECB) og de deltagende medlemsstaters centralbanker; dette forhindrer ikke de nationale centralbanker i at føre konti i deres nationale valutaenhed i løbet af overgangsperioden, især for deres medarbejdere og den offentlige administration;

10) i løbet af overgangsperioden kan der gyldigt udfærdiges retlige instrumenter i euroenheden eller den nationale valutaenhed; medmindre andet aftales, skal de økonomiske agenter respektere valutaangivelsen i et retligt instrument ved udførelsen af alle handlinger, der skal udføres i henhold til det pågældende instrument; for at sikre, at betalingssystemerne fungerer problemfrit, er det nødvendigt med undtagelser fra denne generelle regel; for om nødvendigt at kunne redenominere fordringer til euroenheden og ændre regningsenheden i de operationelle procedurer for de regulerede markeder skal medlemsstaterne kunne træffe passende foranstaltninger;

11) i forbindelse med transaktioner med den offentlige sektor kan de deltagende medlemsstater tillade brug af euroenheden, men må kun pålægge brug af den ved henvisning til EF-lovgivning;

12) i henhold til traktatens artikel 105 A kan Rådet vedtage foranstaltninger med henblik på at harmonisere den pålydende værdi og de tekniske specifikationer for alle mønter;

13) pengesedler og mønter kræver en tilstrækkelig beskyttelse mod forfalskning;

14) pengesedler og mønter denomineret i de nationale valutaenheder mister deres status som lovligt betalingsmiddel senest seks måneder efter overgangsperiodens udløb; af praktiske grunde kan det være hensigtsmæssigt allerede at indføre europengesedlerne og -mønterne kort tid inden overgangsperiodens udløb;

15) fra og med overgangsperiodens udløb skal henvisninger i retlige instrumenter, der foreligger ved overgangsperiodens udløb, læses som henvisninger til euroen efter de respektive omregningskurser; en fysisk redenominering af de eksisterende retlige instrumenter er derfor ikke nødvendig til dette formål; afrundingsreglerne i Rådets forordning [...] gælder også for de omvekslinger, der skal foretages ved overgangsperiodens udløb eller efter overgangsperioden; af tydelighedshensyn kan det være ønskeligt, at den fysiske redenominering sker så hurtigt som muligt; fra og med overgangsperiodens udløb kan de

hidtidige nationale valutaenheder ikke længere gyldigt anvendes ved oprettelsen af nye retlige instrumenter -

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Del I

DEFINITIONER

Artikel 1

I denne forordning forstås ved:

"deltagende medlemsstater" (landene A, B ...)

"retlige instrumenter" lovbestemmelser, administrative retsakter, retsafgørelser, aftaler, ensidige retshandlinger, betalingsmidler bortset fra pengesedler og mønter samt andre retligt bindende instrumenter

- "omregningskurser" de uigenkaldeligt fastlåste omregningskurser, der vedtages af Rådet i henhold til traktatens artikel 109 L, stk. 4, første punktum

- "euroenhed" den valutaenhed, der er defineret i artikel 2, andet punktum

- "nationale valutaenheder" enhederne af de deltagende medlemsstaters valutaer, således som disse enheder er defineret i deres respektive pengelovgivning dagen før indledningen af tredje fase

- "overgangsperiode" tidsrummet, der begynder den 1.1.1999 og slutter senest den 31.12.2001

"regulerede markeder" markeder for regelmæssig handel med samt clearing og afregning af et hvilket som helst af de instrumenter, der står anført i afsnit B i bilaget til direktiv 93/22/EØF[2] om investeringsservice i forbindelse med værdipapirer, samt systemer for regelmæssig handel med samt clearing og afregning af betalingsinstrumenter.

---

[2] Rådets direktiv 93/22/EØF af 10. maj 1993 om investeringsservice i forbindelse med værdipapirer (EFT L 141 af 11.6.1993, s. 27).

Del II

ERSTATNING AF DE DELTAGENDE MEDLEMSSTATERS VALUTAER MED EUROEN

Artikel 2

Valutaen for de deltagende medlemsstater skal være euroen. Valutaenheden skal være én (1) euro. Én euro opdeles i et hundrede (100) cent.

Artikel 3

De deltagende medlemsstaters valutaer erstattes med euroen til omregningskurserne.

Artikel 4

Euroen skal være regningsenheden for Den Europæiske Centralbank (ECB) og de deltagende medlemsstaters centralbanker.

Del III

OVERGANGSBESTEMMELSER

Artikel 5

Artikel 6-9 finder anvendelse i overgangsperioden.

Artikel 6

1) Euroen opdeles tillige i de nationale valutaenheder efter omregningskurserne. Underopdelinger heraf skal bevares. Med forbehold af bestemmelserne i denne forordning finder pengelovgivningen i de deltagende medlemsstater fortsat anvendelse.

2) Såfremt der i et retligt instrument henvises til en national valutaenhed, skal denne henvisning have samme gyldighed, som hvis der var henvist til euroenheden.

Artikel 7

Erstatningen af de deltagende medlemsstaters valutaer med euroen har ikke i sig selv den virkning at ændre valutaangivelsen i retlige instrumenter, der foreligger på den dato, hvor erstatningen finder sted.

Artikel 8

1) Handlinger, der skal udføres i henhold til retlige instrumenter, der foreskriver brug af en national valutaenhed, skal udføres i den pågældende nationale valutaenhed. Handlinger, der skal udføres i henhold til retlige instrumenter, der foreskriver brug af euroenheden, skal udføres i denne enhed.

2) Bestemmelserne i stk. 1 gælder, medmindre andet aftales mellem aftaleparter.

3) Uanset bestemmelserne i stk. 1 kan et beløb, der enten er denomineret i euroenheden eller i den nationale valutaenhed i en given deltagende medlemsstat, og som skal betales inden for denne medlemsstat ved kreditering af kreditors konto, enten betales af debitor i euroenheden eller i den pågældende nationale valutaenhed. Beløbet kan krediteres kreditors konto i hans kontos denominering, idet en eventuel omveksling skal ske til omregningskurserne.

4) Uanset bestemmelserne i stk. 1 kan hver enkelt deltagende medlemsstat træffe foranstaltninger, som kan være nødvendige for at:

- redenominere fordringer denomineret i de nationale valutaenheder til euroenheden; denne bestemmelse finder anvendelse på obligationer og andre gældsinstrumenter, der kan omsættes på kapitalmarkeder

  give regulerede markeder mulighed for at ændre regningsenheden for deres operationelle procedurer fra en national valutaenhed til euroenheden.

5) Andre bestemmelser end bestemmelserne i stk. 4, der forpligter til brug af euroenheden, må kun vedtages af de deltagende medlemsstater i henhold til en tidsramme, der er fastsat i EF-lovgivningen.

6) Nationale lovbestemmelser, der tillader eller pålægger netting, modregning eller teknikker med tilsvarende virkning, skal gælde for pengeforpligtelser, uanset hvilken valuta de er denomineret i, hvis denomineringen er i euroenheden eller en national valutaenhed, idet en eventuel omveksling skal ske til omregningskurserne.

Artikel 9

Pengesedler og mønter denomineret i en national valutaenhed skal bevare deres status som lovlige betalingsmidler inden for de territoriale grænser pr. sidste dag inden tredje fase.

Del IV

EUROPENGESEDLER OG -MØNTER

Artikel 10

Senest pr. 1. januar 2002 sætter ECB og de deltagende medlemsstaters centralbanker pengesedler denomineret i euro i omløb. Uanset bestemmelserne i artikel 15 er disse pengesedler de eneste pengesedler, der har status som lovligt betalingsmiddel i alle disse medlemsstater.

Artikel 11

Senest pr. 1. januar 2002 udsteder de deltagende medlemsstater mønter denomineret i euro eller cent, som opfylder den pålydende værdi og de tekniske specifikationer, som Rådet måtte fastsætte i henhold til traktatens artikel 105 A, stk. 2, andet punktum. Uanset bestemmelserne i artikel 15 er disse mønter de eneste mønter, der har status som lovligt betalingsmiddel i alle disse medlemsstater. Ingen bortset fra den udstedende myndighed og personer, der er særligt udpegede i den nationale lovgivning i den udstedende medlemsstat, har pligt til i én betaling at modtage mere end 50 mønter.

Artikel 12

De deltagende medlemsstater skal fastsætte passende sanktioner mod efterligning og forfalskning af pengesedler og mønter.

Del V

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 13

Artikel 14-16 finder anvendelse fra overgangsperiodens udløb.

Artikel 14

Såfremt der i retlige instrumenter, der foreligger ved overgangsperiodens udløb, henvises til de nationale valutaenheder, skal disse henvisninger læses som henvisninger til euroenheden i henhold til de respektive omregningskurser og beregnes i overensstemmelse med de afrundingsregler, der er fastsat i Rådets forordning [...].

Artikel 15

Pengesedler og mønter denomineret i en national valutaenhed som omhandlet i artikel 6, stk. 1, skal vedblive at være lovlige betalingsmidler inden for deres respektive territoriale grænser i højst seks måneder efter overgangsperiodens udløb; denne frist kan nedsættes ved en national lov.

Artikel 16

I overensstemmelse med gældende love eller praksis i de deltagende medlemsstater skal de respektive udstedere af pengesedler og mønter vedblive at omveksle de pengesedler og mønter, de tidligere har udstedt, for euro til omregningskursen.

Del VI

IKRAFTTRÆDEN

Artikel 17

Denne forordning træder i kraft den 1. januar 1999.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Bilag om finansiering

Disse forslag har ingen indvirkning på Det Europæiske Fællesskabs budget.

Bilag om små og mellemstore virksomheder

De to udkast til forordning vil have en direkte indvirkning på alle borgere og alle erhvervssektorer. De vil have særlig stor betydning for banksektoren og handelen, hvor borgerne vil opleve de umiddelbare kommercielle virkninger af ændringerne.

Graden af de tilpasninger til den nye situation, der vil blive krævet af virksomhederne, vil variere. De små og mellemstore virksomheder vil kunne opleve, at tilpasnings-omkostningerne bliver proportionelt højere, hvis overgangen ikke forberedes i tilstrækkelig grad. Kommissionen har et nært samarbejde med disse sektorer for mere præcist at fastslå, hvor der potentielt vil kunne opstå problemer.

ISSN 0254-1459

KOM(96) 499 endelig udg.

DOKUMENTER

DA 09 10 01

Katalognummer : CB-CO-96-524-DA-C

ISBN 92-78-10375-6

Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer

L-2985 Luxembourg

29